RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 79.173 van 9 maart 1999
in de zaak A. 40.347/XII-1081,
42.179/XII-1082.

In zake : Alfons SEBREGHTS,
die woonplaats kiest bij
advocaat E. VAN DER MUSSELE,
kantoor houdende te ANTWERPEN,
Justitiestraat 18A

tegen :

I. in de zaak 40.347/XII-1081 :
de gemeente NIJLEN.
II. in de zaak 42.179/XII-1082 :
1. de gemeente NIJLEN,
2. het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de Vlaamse regering.

D E R A A D V A N S T A T E, XIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Alfons SEBREGHTS op 28 februari 1989 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van het besluit van 29 september 1988 van de burgemeester van de gemeente Nijlen waarbij hem de tuchtmaatregel van acht dagen schorsing zonder wedde wordt opgelegd (de zaak A. 40.347/XII-1081);

Gezien het verzoekschrift dat Alfons SEBREGHTS op 9 maart 1990 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van hetzelfde besluit van 29 september 1988 en van het besluit van 9 januari 1990 van de Gemeenschapsminister van Binnenlandse Aangelegenheden waarbij het beroep van verzoeker tegen dat besluit niet wordt ingewilligd (de zaak A. 42.179/XII-1082);

Gezien de memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door auditeur J. LUST;

Gelet op de beschikking van 24 januari 1995 tot voeging van de zaken;

Gelet op de beschikking van 24 januari 1995 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memorie van verzoeker en van de tweede verwerende partij;

Gelet op de beschikking van 17 december 1998 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 2 februari 1999;

Gehoord het verslag van staatsraad A. VANDENDRIESSCHE;

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VAN DER MUSSELE, die verschijnt voor verzoeker, en van advocaat O. DUGARDYN, die loco advocaat P. DEVERS verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van auditeur J. LUST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de gegevens van de zaak kunnen worden samengevat als volgt :

1.1. Verzoeker Alfons SEBREGHTS is commissaris van politie te Nijlen.

Met een schrijven van 26 juli 1988 deelt de burgemeester van de gemeente aan verzoeker mee wat volgt :

> "Ik ontving via de heer Gouverneur van de provincie Antwerpen, een verzoek van de Procureur-generaal van het hof van beroep te Antwerpen, om een tuchtmaatregel te nemen, naar aanleiding van uw handelswijze in de zaak Rijmenants en de steeds terugkerende tuchtrechtelijke moeilijkheden.
>
> Ik roep U hiermede op om te verschijnen op dinsdag 30 augustus 1988 te 10.00 uur op mijn kabinet, om gehoord te worden inzake het bijhorend instructiedossier, dat door de procureur des konings te Mechelen werd samengesteld.
>
> Ten einde de rechten van uw verdediging te waarborgen, kan het dossier ingezien worden vanaf woensdag 27/7/1988 te 13.30 uur.
>
> (...)".

Het "bijhorend instructiedossier" blijkt betrekking te hebben op afschriften van twee strafdossiers, een ("dossier A") met betrekking tot het onderzoek van een klacht van begrafenisondernemer RIJMENANTS over obstructie door verzoeker van begrafenisstoeten, een ander ("dossier B") met betrekking tot het onderzoek van een klacht van winkelier DE BAKKER over verzoekers aandeel in het plaatsen van een ononderbroken witte streep midden de rijweg voor zijn handelszaak. Het eerste dossier, een lijvig stuk, is in het administratief dossier neergelegd. Het tweede dossier is niet aan de Raad van State overgelegd. Beide dossiers waren met een vertrouwelijk schrijven van 19 mei 1988 door de procureur des Konings te Mechelen aan de procureur-generaal bij het hof van beroep te Antwerpen overgemaakt tesamen met een "overzichtelijk verslag" over de beide strafdossiers waarin voor elk dossier de feiten worden samengevat, verzoekers gedraging werd besproken (dossier A : een tuchtsanctie "lijkt gepast"; dossier B : verzoeker heeft niets met de zaak te maken)

en een uiteindelijk voorstel van tuchtstraf geformuleerd (schorsing van één maand met inhouding van wedde). De procureur-generaal bij het hof van beroep te Antwerpen heeft op 8 juni 1988 het dossier overgedragen aan de provinciegouverneur met de -vertrouwelijke- mededeling dat hij de voorgestelde tuchtstraf "te zwaar" vond en dat een schorsing van 8 dagen met inhouding van wedde hem meer aangepast leek. De gouverneur heeft het bundel met een vertrouwelijke brief van 27 juni 1988 aan de burgemeester van Nijlen doorgezonden. De vertrouwelijke stukken zijn nooit bij het tuchtdossier gevoegd.

1.2. Verzoekers raadsman vraagt hierop, bij brief van 1 augustus 1988, om een uitstel van het verhoor en doet gelden :

> "(...)
> De voorbereiding van het verhoor en de verdediging (is) op dit ogenblik onmogelijk gelet op het ontbreken van elke vermelding omtrent de feiten die worden ten laste gelegd, en die in de oproepingsbrief moeten worden vermeld.
> Er ontbreekt namelijk een preciese lijst van beschuldigingen die met de nodige nauwkeurigheid en volledigheid moet ter kennis gebracht worden om verweer mogelijk te maken.
> Uw verwijzing naar 'Uw (de Commissaris) handelwijze in de zaak RIJMENANTS en de steeds terugkerende tuchtrechtelijke moeilijkheden' is geenszins voldoende nauwkeurig om effectief verweer toe te laten".

1.3. De burgemeester antwoordt op 24 augustus 1988 aan verzoeker onder meer :

> "Tevens meldt uw advokaat dat in de oproepingsbrief de feiten ontbreken die ten laste worden gelegd, zodat de voorbereiding van de verdediging onmogelijk is.
> Deze stellingname verwonder(t) mij ten zeerste, daar ik U het volledig instructiedossier heb bezorgd en U bovendien toelating heb gegeven om het volledig te copiëren.
> Aangezien het een voorstel tot tuchtsanctie is van de heer Procureur-Generaal van het Hof van Beroep te Antwerpen van de heer Procureur des Konings te

Mechelen, wil ik U wel de punten uit hun motivatie ter kennis brengen :
’Het staat vast dat zijn onredelijk, ongepast en zeker onverstandig optreden meermaals aanstootgevend, misplaatst, kwetsend en discriminerend is geweest ten opzichte van de heer RIJMENANTS, zijn helpers en de aanwezigen op de uitvaartdiensten en wellicht een ongepaste en ontoelaatbare wraakneming is geweest’
’ook het optreden tegenover de agenten van zijn korps is onaanvaardbaar en betreurenswaardig’".

1.4. Het tuchtverhoor vindt plaats op 12 september 1988.

1.5. Op 29 september 1988 legt de burgemeester aan verzoeker een schorsing van 8 dagen, zonder wedde, op. Die beslissing vormt het voorwerp van het eerste annulatieberoep (zaak A. 40.347) en het eerste voorwerp van het tweede annulatieberoep (zaak A. 42.179). Het besluit bevat volgende motieven :

"Gelet op het voorstel bij brief van 8 juni 1988 gedaan door de heer Procureur-Generaal bij het Hof van Beroep te Antwerpen;
Overwegende dat de heer Gouverneur van Antwerpen terzake in zijn brief van 27 juni 1988 verwijst naar het formele verzoek van de heer Procureur generaal en het bijhorend instructiedossier van de Procureur des Konings te Mechelen, om de toepassing van een tucht-vordering ten laste van de heer A.J. SEBREGHTS, commissaris van politie te Nijlen.
Gehoord de heer A.J. SEBREGHTS, commissaris van politie op 12 september 1988 en gezien het proces-verbaal opgesteld na dit verhoor;
Gezien de artikelen 196 en 199 van de nieuwe gemeentewet".

1.6. Op 11 oktober 1988 stelt verzoeker tegen die tuchtstraf het in artikel 178, § 1, lid 4, van de gemeentewet vermelde beroep in bij de Koning.

1.7. Bij arrest nr. 73 van 22 december 1988 (B.S., 31 december 1988) vernietigt het Arbitragehof, wat het Vlaamse en het Waalse Gewest betreft, "in artikel 178, § 1, vierde lid, van de gemeentewet,

ingevoegd bij de wet van 11 februari 1986, de woorden : ’de Koning’ en ’binnen veertien dagen te rekenen vanaf de hen gedane betekening’ in zover zij betrekking hebben op het beroep dat openstaat tegen de beslissing van de burgemeester".

1.8. Op 24 februari 1989 deelt de minister van Binnenlandse Zaken aan verzoeker mede dat hij niet meer bevoegd is om het op 11 oktober 1988 ingediende beroep te behandelen.

1.9. Op 28 februari 1989 stelt verzoeker het beroep gekend onder nr. A. 40.347/XII-1081 in.

1.10. Met een brief van 19 oktober 1989 schrijft de Gemeenschapsminister van Binnenlandse Aangelegenheden verzoeker aan in verband met het bij de Koning ingestelde beroep. Hij schrijft :

> "(...)
> De Minister van Binnenlandse Zaken zond mij het desbetreffende tuchtdossier toe.
> Overeenkomstig het bepaalde bij artikel 9, 2˚, van het decreet van 10 mei 1989 houdende regeling, voor het Vlaamse Gewest, van het administratief toezicht betreffende sommige tuchtmaatregelen getroffen ten aanzien van de leden van de gemeentepolitie (Belgisch Staatsblad van 3 juni 1989) bezit U de mogelijkheid om bij de Vlaamse Executieve beroep in te stellen tegen het besluit van 29 september 1988 van de burgemeester van Nijlen.
> Indien U van deze mogelijkheid gebruik wenst te maken verzoek ik U alsdan binnen de dertig dagen na ontvangst van deze brief, bij mijn ambt het bedoeld beroep in te dienen".

Verzoeker stelt dit beroep in met een brief van 13 november 1989 die op 20 november bij de Vlaamse Executieve inkomt.

1.11. Bij besluit van 9 januari 1990 beslist de Gemeenschapsminister van Binnenlandse Aangelegenheden het beroep van 13 november 1989 tegen het besluit van

29 september 1988 van de burgemeester van Nijlen niet in te willigen. Deze beslissing vormt het tweede voorwerp van het tweede annulatieberoep (zaak A. 42.179/XII-1082).

De beslissing wordt aan verzoeker ter kennis gebracht met een brief van 9 januari 1990;

2. de ontvankelijkheid van het beroep A. 40.347/XII-1081

2.1. Overwegende dat verzoeker betoogt dat hij te gelegener tijd het beroep, ingesteld door artikel 174, § 1, vierde lid, van de toentertijd geldende gemeentewet, heeft ingediend bij de Koning, dat het arrest van 22 december 1988 van het Arbitragehof retroactief vastgesteld heeft dat er geen georganiseerd beroep open stond tegen een beslissing als de bestredene en dat er derhalve moet worden van uit gegaan dat, na de publicatie van het arrest van het Arbitragehof op 31 december 1988, een nieuwe beroepstermijn ingegaan is zodat zijn annulatieberoep, ingediend op 28 februari 1989, ontvankelijk is;

2.2. Overwegende dat de verwerende partij, de gemeente Nijlen, opmerkt dat verzoeker, na de kennisneming van het arrest van het Arbitragehof, zich onmiddellijk tot de Raad van State heeft gewend, daarbij over het hoofd ziende dat artikel 87 van de gemeentewet hem de mogelijkheid bood bij de provinciegouverneur en vervolgens bij de Vlaamse Executieve beroep in te stellen; dat zij los daarvan ook nog opmerkt dat het verzoekschrift op de Raad van State slechts op 1 maart 1989 ingekomen is;

2.3. Overwegende dat verzoeker in zijn memorie van wederantwoord betoogt dat zijn annulatieberoep ontvankelijk ingediend werd aangezien een beroep op het

algemeen administratief toezicht, naar hetwelk de verwerende partij verwijst, geen algemeen rechtsmiddel is dat noodzakelijk uitgeput moet worden vooraleer langs jurisdictionele weg opgetreden kan worden;

2.4.1.1. Overwegende dat op het ogenblik dat het bestreden tuchtstrafbesluit getroffen werd -29 september 1988- artikel 178, § 1, van de gemeentewet, ingevoegd bij de wet van 11 februari 1986 op de gemeentepolitie, luidde als volgt :

> "De Koning kan de commissarissen van politie die tekortkomen in hun beroepsplicht of die de waardigheid van hun ambt in gevaar brengen, schorsen voor ten hoogste zes maanden of afzetten.
>
> De provinciegouverneur kan hen, wegens dezelfde redenen, schorsen voor een termijn die niet langer duurt dan één maand. Hij stelt de Ministers van Binnenlandse Zaken en van Justitie binnen vierentwintig uren in kennis van zijn beslissing.
>
> De burgemeester kan hen, wegens dezelfde redenen, schorsen voor een termijn die niet langer duurt dan één maand. Hij stelt de provinciegouverneur en de Ministers van Binnenlandse Zaken en van Justitie binnen vierentwintig uren in kennis van zijn beslissing.
>
> De commissarissen van politie kunnen tegen de beslissingen van de gouverneur en van de burgemeester bij de Koning beroep instellen binnen veertien dagen te rekenen vanaf de hen gedane betekening";

2.4.1.2. Overwegende dat verzoeker op 11 oktober 1988 bij de Minister van Binnenlandse Zaken beroep ingesteld heeft tegen het tuchtstrafbesluit van de burgemeester; dat dat beroep ondoelmatig geworden is ten gevolge van de sub 1.6. vermelde vernietiging, met retroactieve uitwerking, door het Arbitragehof; dat de verwerende partij niet duidelijk maakt en ook niet zonder meer kan worden ingezien op welke wijze dit arrest, zoals de verwerende partij betoogt, voor verzoeker de verplichting mee gebracht kan hebben om aan de toezichthoudende overheid te vragen het besluit van de burgemeester op grond van haar algemene toezichtsbevoegdheid te schorsen of te vernietigen; dat in die omstandigheden vastgesteld

moet worden dat verzoeker gedaan heeft wat in zijn mogelijkheden lag, te weten rechtstreeks een annulatieberoep bij de Raad van State indienen tegen het tuchtstrafbesluit van de burgemeester; dat, zelf in de veronderstelling dat daags na de publicatie van het arrest van het Arbitragehof in het Belgisch Staatsblad van 31 december 1988 de beroepstermijn is beginnen lopen, het op 28 februari 1989 ter post aangetekend verstuurde beroepschrift tijdig ingediend werd;

2.5. Overwegende dat de Vlaamse Raad op 10 mei 1989 het decreet houdende regeling, voor het Vlaamse Gewest, van het administratief toezicht betreffende sommige tuchtmaatregelen genomen ten aanzien van de leden van de gemeentepolitie heeft aangenomen en dat het in werking getreden is op 13 juni 1989; dat dat decreet, tegemoetkomend aan de door het Arbitragehof vastgestelde gebreken in artikel 178, § 1, vierde lid, van de gemeentewet, voor de tuchtrechtelijk gestrafte ambtenaar de mogelijkheid heeft ingesteld om bij de Vlaamse Executieve in beroep te komen in welk geval de Executieve binnen de vijftig dagen aan de betrokkene kennis moet geven van haar beslissing over dat beroep zoniet wordt zij geacht te zijn goedgekeurd; dat in artikel 9 van het decreet bij overgangsmaatregel bepaald is dat de beslissingen van de burgemeester, waartegen, als in dit geval, de betrokkene beroep bij de Koning ingesteld heeft maar waarover de Koning op 31 december 1988 nog geen uitspraak had gedaan, onder de toepassing van het nieuwe decreet vallen, met dien verstande dat "de termijn van vijftig dagen waarover de Executieve beschikt om te beslissen, ten vroegste een aanvang (neemt) op de dag van de inwerkingtreding van dit decreet"; dat dus, na de inwerkingtreding van het decreet van 10 mei 1989, de beslissing van 29 september 1988 van de burgemeester opnieuw goedgekeurd moest worden; dat, indien met het indienen van een annulatieberoep tegen een

dergelijk besluit gewacht mag worden totdat de goedkeuring verkregen is, dat wachten niet verplicht is; dat in dit geval verzoeker zijn annulatieberoep ingesteld heeft op 28 februari 1989; dat op dat ogenblik de beslissing van de burgemeester nog niet goedgekeurd was, maar dat die goedkeuring hangende de procedure voor de Raad van State verkregen werd - goedkeuring die trouwens het voorwerp uitmaakt van het annulatieberoep A. 42.179-; dat het beroep ontvankelijk is ratione materiae;

3. de ontvankelijkheid van het beroep A. 42.179/XII-1082.

3.1.1. Overwegende dat de beide verwerende partijen opwerpen dat de vordering gericht tegen het besluit van 29 september 1988 van de burgemeester onontvankelijk is omdat de beslissing van 9 januari 1990 van de Gemeenschapsminister, het tweede voorwerp van dit beroep, er in de plaats van gekomen is;

3.1.2. Overwegende dat de tweede verwerende partij, de Vlaamse Executieve, in haar laatste memorie benadrukt dat de bevoegdheid die haar door het decreet van 10 mei 1989 toegekend is, geen goedkeuringsbevoegdheid maar een hervormingsbevoegdheid is in zoverre artikel 9 van dat decreet het mogelijk gemaakt heeft dat het hervormingsberoep, ingevoerd door artikel 178, § 1, vierde lid van de gemeentewet, na de uitspraak van het arrest nr. 73/88 van het Arbitragehof, verder door de Executieve afgehandeld zou kunnen worden; dat zij betoogt dat een overgangsbepaling, die er precies toe strekt de afhandeling van de hangende beroepen mogelijk te maken, niet zonder meer een hervormingsberoep kan omvormen tot een goedkeuringsberoep, dat, indien het oorspronkelijk ontwerp van decreet beoogde een goedkeuringstoezicht in te stellen, die stelling in de loop van de besprekingen opgegeven werd, dat het feit dat het verstrijken van de

termijn om te beslissen uitloopt op stilzwijgende goedkeuring niet belet dat de toezichthoudende overheid in beginsel over een hervormingsbevoegdheid beschikt en dat, in het kader van een goedkeuringstoezicht, het veeleer gebruikelijk is te spreken over een mogelijk "bezwaar" van de betrokkene en niet van een mogelijk "beroep";

3.1.3.1. Overwegende dat de Raad van State in het arrest nr. 47.785 van 7 juni 1994 inzake BUYCK aangenomen heeft dat het decreet van 10 mei 1989 een goedkeuringstoezicht ingesteld heeft en geen hervormingstoezicht; dat in het arrest nr. 68.249 van 23 september 1997 inzake GEMEENTE ZELE bijkomende argumenten voor die stelling zijn aangevoerd; dat al die argumenten ook voor het onderhavige geval worden bijgevallen;

Overwegende dat de argumentatie die de tweede verwerende partij in haar laatste memorie naar voren brengt er niet toe noopt die stelling te verlaten; dat, immers, niet wordt ingezien waarom de decreetgever, wanneer hij bij het uitwerken van een nieuwe regeling inzake het administratief toezicht op tuchtstraffen tegen gemeentelijk politiepersoneel een goedkeuringstoezicht instelt, geen overgangsregeling zou mogen instellen waarbij vroeger genomen maar volgens de toentertijd geldende regeling nog niet definitief afgehandelde beslissingen onder de nieuwe regeling worden gebracht; dat uit niets ook blijkt dat het de bedoeling van de decreetgever zou zijn geweest om, precies en uitsluitend voor de overgangsregeling vermeld in artikel 9 van het decreet, het vóór de uitspraak van het arrest van het Arbitragehof door artikel 178, § 1, vierde lid, ingestelde hervormingstoezicht te laten bestaan; dat, bij gebrek aan een uitdrukkelijke tekst terzake, ook niet kan worden aangenomen dat een hervormingstoezicht uitloopt op een stilzwijgende goedkeuring

maar dat het veeleer logisch is dergelijke stilzwijgende goedkeuring te zien als de sanctie op het uitblijven van een beslissing over de goedkeuring van een besluit; dat, tenslotte, het feit dat de decreetgever het optreden van de toezichthoudende overheid afhankelijk gemaakt heeft van een "beroep" van de betrokken ambtenaar, op zich het bestaan van een hervormingstoezicht niet bewijst, aangezien het niet verboden is het goedkeuringstoezicht slechts in werking te stellen door een formeel beroep van de gestrafte ambtenaar;

3.1.3.2. Overwegende dat een goedkeuringsbesluit van de toezichthoudende overheid niet in de plaats komt van het goedgekeurde besluit; dat de goedkeuring van het tuchtstrafbesluit van de burgemeester dan ook niet in de plaats gekomen is van dat besluit; dat daarin dan ook geen reden kan worden gevonden om het beroep tegen het besluit van de burgemeester onontvankelijk te verklaren;

3.2.1. Overwegende dat de eerste verwerende partij, de gemeente Nijlen, in een tweede exceptie uiteenzet dat het beroep in zijn eerste voorwerp -het tuchtstrafbesluit van de burgemeester- onontvankelijk is wegens schending van het beginsel "non bis in idem"; dat zij betoogt dat er tegen dat besluit van de burgemeester reeds eerder, met name met het beroep A. 40.347/XII-1081, een annulatieberoep ingesteld werd, dat dat beroep evenwel door het tot stand komen van de overgangsregeling vermeld in het decreet van 10 mei 1989 en door het feit dat verzoeker op 13 november 1989 een nieuw beroep bij de Vlaamse Executieve ingediend heeft, zonder voorwerp is geworden maar dat verzoeker het beroep niet ingetrokken heeft;

3.2.2. Overwegende dat aan de Raad van State geen beginsel bekend is dat aan een verzoeker belet tegen eenzelfde beslissing meerdere annulatieberoepen in te

dienen; dat de exceptie ratione materiae niet aangenomen kan worden;

4. de grond van de zaak A. 40.347/XII-1081.

4.1. Overwegende dat verzoeker in zijn derde middel aanvoert dat de beslissing van 29 september 1988 van de burgemeester het verbod om willekeurig te handelen schendt; dat hij uiteenzet dat alle door hem aangebrachte elementen van verweer door de burgemeester buiten beschouwing gelaten werden en dat de verwijzing in het tuchtstrafbesluit naar de redengeving opgenomen in een brief van de procureur-generaal en van de gouverneur onvoldoende is omdat hij in de loop van de tuchtprocedure steeds tevergeefs om neerlegging van die stukken in het dossier heeft gevraagd en omdat noch de procureur-generaal, noch de gouverneur op de hoogte waren van het feit dat hij reeds eerder voor dezelfde feiten was vervolgd;

4.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat een tuchtstrafbeslissing niet formeel gemotiveerd moet zijn en dat het bestreden besluit "uitdrukkelijk verwijst naar het instructiedossier met de daarbijgevoegde brieven van de heer Procureur-Generaal (...) dd. 08.06.1988 en (van) de Gouverneur van de provincie Antwerpen dd. 27.06.1988";

4.3. Overwegende dat verzoeker in de memorie van wederantwoord betoogt dat de gebrekkige redengeving vast staat omdat "verwezen wordt naar stukken die (...) niet waren in te zien of te controleren", dat de motivering een corollarium is van het recht van verdediging en dat de verwerende partij geen enkele reden had om hem te vervolgen op grond van het dossier DE BAKKER omdat de procureur des konings de zaak op strafrechtelijk vlak

geseponeerd had en niet had aangedrongen op een disciplinaire maatregel;

4.4.1. Overwegende dat, hoewel er ten tijde dat de burgemeester het bestreden tuchtstrafbesluit genomen heeft geen formele verplichting bestond om een dergelijk besluit uitdrukkelijk te motiveren, ook niet vanuit het oogpunt van de vrijwaring van de rechten van de verdediging van de tuchtrechtelijk vervolgde ambtenaar, het besluit van de burgemeester een motivering, de sub 1.4. vermelde, bevat waarin de burgemeester de grondslagen van zijn besluit aangeeft; dat in het kader van het hier besproken middel nagegaan moet worden of de daar vermelde elementen, gelezen in samenhang met het dossier dat de burgemeester met het oog op zijn verdediging aan verzoeker ter inzage heeft gegeven, een wettige grondslag kunnen vormen voor het bestreden tuchtstrafbesluit;

4.4.2. Overwegende dat de verwerende partij zich in een laatste memorie niet verzet heeft -zij heeft helemaal geen laatste memorie ingediend- tegen de in het auditoraatsverslag uiteengezette stelling dat het middel twee onderdelen bevat, een eerste waarin gesteld wordt dat in de brieven van de procureur-generaal en van de gouverneur van de provincie Antwerpen naar dewelke het bestreden besluit verwijst, geen voldoende reden kan worden gezien om hem een tuchtstraf op te leggen, aangezien hij die brieven niet kende, een tweede waarin wordt gesteld dat hij bij de kennisneming van de brief van de procureur-generaal -ter gelegenheid van de inzage van het administratief dossier- heeft kunnen vaststellen dat die magistraat zelf reeds het oordeel heeft geformuleerd dat verzoeker voor het "dossier De Bakker" geen tuchtstraf verdiende; dat de Raad Van State dan ook die indeling van het middel tot de zijne maakt;

4.4.3.1.1. Overwegende, wat het eerste onderdeel van het middel betreft, dat de verwerende partij niet betwist dat verzoekers raadsman van bij het opstarten van de tuchtprocedure en ook nog ter gelegenheid van het verhoor, erop gewezen heeft dat hij geen kennis had van de preciese tenlasteleggingen waarop de tuchtvervolging steunde en met name van de stukken waarin die tenlasteleggingen opgenomen waren; dat zij ook niet betwist dat het "tuchtdossier" dat aan verzoeker ter inzage is gegeven, bestond uit de oproepingsbrief van 26 juli 1988 om voor de burgemeester te verschijnen en twee strafdossiers, een "dossier A - klacht Rymenants" en een "dossier B - klacht De Bakker" die door de procureur des konings te Mechelen waren samengesteld en die in het verder verloop van de tuchtprocedure het "instructiedossier" zijn genoemd; dat zij evenmin betwist dat de "vertrouwelijk" verzonden brief van 8 juni 1988 van de procureur-generaal bij het hof van beroep te Antwerpen met in bijlage een verslag van de procureur des konings te Mechelen en de eveneens "vertrouwelijk" verzonden brief van 27 juni 1988 van de provinciegouverneur aan de burgemeester van Nijlen niet in het tuchtdossier dat ter beschikking van verzoeker gesteld is, neergelegd waren en dat verzoeker er dus nooit kennis van heeft kunnen nemen;

4.4.3.1.2. Overwegende dat de vertrouwelijke brieven die aan de burgemeester zijn bezorgd en die aan verzoeker zijn onthouden, en meer bepaald het "overzichtelijk verslag" opgemaakt door de procureur des konings te Mechelen, de twee strafdossiers lastens verzoeker samenvatten en klaar en duidelijk uiteenzetten welke misdragingen van verzoeker door de tuchtoverheid in aanmerking genomen konden worden om hem een tuchtstraf op te leggen; dat er ook een concreet tuchtstrafvoorstel in vermeld is, dat nadien wel door de procureur-generaal in

een eveneens voor verzoeker verborgen gehouden stuk gemilderd werd;

Overwegende dat verzoeker inzage heeft kunnen nemen van de strafdossiers maar niet van het samenvattend relaas van de procureur des konings; dat, betrokken op de zaak Rijmenants waarvan het strafdossier in het administratief dossier is neergelegd, de Raad van State vaststelt dat het strafdossier een ganse reeks verhoren bevat waarin verschillende aspecten van het handelen van verzoeker worden belicht, bij zoverre dat de lezing van het dossier niet zonder nadere samenvatting en interpretatie toelaat vast te stellen welke tuchtinbreuken er precies uit af te leiden vallen; dat verzoeker zich er dan ook terecht bij de burgemeester over beklaagd heeft dat het strafdossier hem niet in staat stelde de tenlasteleggingen te achterhalen; dat verzoeker ook op geen enkel ogenblik kennis heeft kunnen nemen van het voorstel van tuchtstraf dat de procureur-generaal aan de tuchtinbreuken verbonden wenste te zien;

Overwegende dat de burgemeester, ondanks het feit dat hij zelf de verdediging van verzoeker geleid heeft naar de strafdossiers, toch de vertrouwelijke verslagen over die strafdossiers in aanmerking genomen heeft als de basis voor de tuchtvervolging; dat hij er zijn tuchtstrafbesluit formeel op gesteund heeft en dat hij precies de tuchtstraf heeft opgelegd die de procureur-generaal hem had voorgesteld;

Overwegende dat de burgemeester aldus, door zich voor het opleggen van het bestreden tuchtstrafbesluit te steunen op de verslagen van de procureur-generaal en van de procureur des konings te Mechelen en door verzoeker niet in de gelegenheid te stellen die verslagen bij zijn verdediging te betrekken, in die verslagen geen gronslag kon vinden om de erin opgenomen

tenlasteleggingen bewezen te bevinden; dat in die zin het eerste onderdeel van het middel gegrond is;

4.4.3.2.1. Overwegende, wat het tweede onderdeel van het middel betreft, dat verzoeker, rekening houdend met de twee strafdossiers die in het hem ter kennis gebrachte "instructiedossier" waren opgenomen, er geredelijk van uit kon gaan dat hij tuchtrechtelijk ook vervolgd werd voor het "dossier De Bakker"; dat, aangezien hij op het ogenblik van zijn verhoor geen kennis had van het verslag van de procureur des konings waarin voorgesteld werd geen tuchtvervolging voor dat dossier in te stellen, hij zich op dat ogenblik ook verdedigd heeft ten aanzien van dat dossier;

Overwegende dat uit het bestreden beslissing evenwel niet blijkt dat de burgemeester het "dossier De Bakker" nadien buiten de besluitvorming gehouden heeft; dat daarentegen uit de memorie van antwoord van de verwerende partij duidelijk blijkt dat de tuchtstraf aan verzoeker opgelegd is voor zowel de klacht in het dossier Rijmenants als de klacht in het dossier De Bakker aangezien er met zoveel woorden gesteld wordt:

> "De onderzochte klacht van de heer Rijmenants, begrafenisondernemer, was -naast de klacht van de Heer De Bakker- de hoofdreden";

Overwegende dat die opstelling van de burgemeester haaks staat op de inhoud van de vertrouwelijke verslagen van de procureur des konings en van de procureur-generaal, waarin duidelijk gesteld is dat er in de zaak "De Bakker" geen tuchtvervolging plaats kon vinden omdat verzoeker niets met die zaak te maken had; dat de burgemeester dus de bestreden tuchtstraf gesteund heeft op een tekortkoming die geen grondslag vindt in het verslag dat volgens de burgemeester zelf de

grondslag is geweest voor zijn beslissing; dat ook het tweede onderdeel van het middel gegrond is;

5. de grond van de zaak A. 42.179/XII-1082.

Overwegende dat het gegrond bevinden van het beroep gericht tegen het besluit van 29 september 1988 van de burgemeester voor gevolg heeft dat het ministerieel besluit waarbij dat onregelmatig besluit werd geodgekeurd door dezelfde onregelmatigheid is aangetast,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd worden het besluit van 29 september 1988 van de burgemeester van de gemeente Nijlen waarbij aan Alfons SEBREGHTS de tuchtmaatregel van acht dagen schorsing zonder wedde wordt opgelegd en het besluit van 9 januari 1990 van de Gemeenschaps-minister van Binnenlandse Aangelegenheden waarbij het beroep van Alfons SEBREGHTS tegen het besluit van 29 september 1988 van de burgemeester van de gemeente Nijlen niet wordt ingewilligd.

Artikel 2.

De kosten van de beroepen, bepaald op achtduizend frank, komen ten laste van de verwerende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op negen maart 1900 negenennegentig, door de XIIe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	J. DE BRABANDERE,	kamervoorzitter,
	A. VANDENDRIESSCHE,	staatsraad,
	J. BAERT,	staatsraad,
Mevr.	S. DOMS,	griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

S. DOMS. **J. DE BRABANDERE.**